

ἄστρον, ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. . . ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκείνη ἐκλαίει.

• Τὸ στήθος της ἐξωγρόντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὑπὸ τὰ φορέματά της. φαινόμενον ὅτι ἐμελλε νὰ διαρραγῇ. . . καὶ ὅμως οἱ λυγμοὶ δὲν ἠκούοντο, ἀλλὰ μία βαθειὰ - βαθειὰ ἀναπνοή, καθὼς κάμνει ὁ βουτηκτής, ὅταν πέρνη ἀέρα πρὶν βυθισθῇ εἰς τὸ νερόν.

• Ἡ κακολογία εἰμποροῦσε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κοιλία της ἦτο ὀλίγον τι πλέον πρισμένη ἀφ' ὅ,τι ἤρμοζεν εἰς παρθένον. . . Ἰσως ἀπατήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ μου· ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τοιαύτη ὑποψία μοῦ ἤλθεν. Ἐφθασεν ἐπὶ τέλους ἡ φοβερά στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἱερεὺς λέγει εἰς τοὺς νεογμούς, οἱ ὅποιοι μένουν γονατισμένοι, ὅτι ἔχουν χρέος νὰ θυσιάσωσι τὰ πάθη των, τοὺς στοχασμούς των, τοὺς στεναγμούς των αὐτοῦς, χάριν ἑνὸς καὶ μόνοι πλάσματος, εἰς τὸν κόσμον· ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν σφίγγει τὰς ψυχὰς μετὰ τὴν ἄλυσιν, τῆς ὁποίας τὴν ἀκρὰν κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας ὁ θάνατος. Τότε ἡ νεανίς, ἀνυψώσας τὸν πέπλον της καὶ παρατήρησε τὸν πατέρα της, ὁ δὲ πατήρ της αὐτήν. . . Παναγία Παρθένη! . . . Τί βλέμματα ἦσαν ἐκεῖνα! Τὸ βλέμμα τῆς Σπίνας μοῦ ἐφάνη τὸ τρέμον πτερύγισμα τῆς χελιδόνος, ἡ ὁποία πίπτει ἀπὸ τὴν φωλεὰν πρὶν ἀκόμῃ μεγαλώσῃ τὰ πτερά της. Ἐπεθύμει θερμῶς νὰ ἰδῇ, ἀλλὰ καὶ ἐφοβεῖτο νὰ συναντήσῃ τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἀνεζήτησε. . . Ἐμαρτύρει ἀπηλπισμένη ἐγκαρτέρησιν, ὡς νὰ εἶχε χάσῃ τι περισσότερον ἀπὸ γήϊνον. . . ἐζητεῖ ἔλεος.

• Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος Ὀδρυσίου ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀγαθόν· καί, ἂν δὲν ἦπατήθη, δάκρυόν τι ἤρχισε νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ κάτω κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Αἰφνιδίως ἐξηκόντισεν ἀσπραπὰς κολάσεως. Ποῦτος εἰδεύρει, ἂν το πονηρὸν πνεῦμα δὲν ἐπέραςε τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπὸ τὸ βλέμμα του; Ἐμεινεν ἀκίνητον, ἐκφράζον ὑπερτάτην ἐπίπληξιν. . . βαθυτάτην ὀργήν. . . ζητοῦν χάριν.

• Τι ἠσθάνθη κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἶναι ἀδύνατον νὰ σῶς εἰπῶ τώρα. Ἡ ὀλεθρία συγκατάθεσις ἀπεσπάρθη ἀπὸ τῶν κατώχρων χειλέων, ἡ εὐχὴ ἀνεγνώσθη ἤκουσα καὶ τὴν συγκατάθεσιν καὶ τὴν εὐχήν, καὶ μοῦ ἐφάνησαν ὁ κρότος τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ πέλεκυς, ὅταν, ἀφοῦ κόψῃ τὴν κεφαλὴν, κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ πασσάλου.

• Ἐφυγα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ γάμοι δὲν ὑπῆρξαν φαιδροί. Τὴν ἐπιούσαν, εὗρομεν τὸν κόμητα Ὀδρυσίον νεκρὸν εἰς τὸ κρεβάτι του. Τὸν ἐκλαύσαμεν, ὡς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος οὔτε καλόν, οὔτε κακὸν μᾶς ἔκαμε.

• Ὁ κόμης Ρινάλδος ἦλθε καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὸ φρούριον. Δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς ὑπηρέτας, οἱ γάμοι αὐτοὶ δὲν ἐχρησίμευσαν εἰς ἄλλο ἢ νὰ ἀλλάξωμεν τὴν οἰκοτολήν.

• Ἄν, ὅτε ἔζη ὁ κόμης Ὀδρυσίος, ἡ δέσποινα Σπίνα δὲν ἐνεφανίζετο συχνὰ εἰς ἡμᾶς, μετὰ τὸν γάμον της ἐγένεν ὅλος

ἄόρατος. Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῶν ὀλεθρίων ἐκείνων γάμων, τὴν εἶδα διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς ἐκκλησίας. . . Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πρισμένοι καὶ ἐρυθροί· τὸ ὑπόλοιπον τοῦ προσώπου, ὡχρόν· τὰ χεῖλη ἰώδη· ἡ ἐπιδερμὶς της κεκολλημένη εἰς τὰ κόκκαλα. Ἐσταυροκοπήθη ἐξ οἴκου, διότι ἐμπορῇ κανεὶς νὰ ἰδῇ χωρὶς τρόμον τὸν θάνατον ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὠραιοῦτος, ὅχι ὅμως καὶ τὴν ἀσθένειαν.

• — Καὶ ὁ κόμης Ρινάλδος;

• Ἦτο καὶ αὐτὸς ὠραῖος ἀνὴρ, ἀγαπῶν τὰ κυνήγια, τοὺς ἀγῶνας, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἱπποτικὴν ἀσκήσιν. . . Ἀλλὰ τότε, ἡ θλίψις εἶχεν ἀλλοιώσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ τοῦς χαρακτήρας, καὶ αὐτὸς περιεπλανᾶτο εἰς τὰς δεινροστοχίας τῶν πευκῶν, ἐκδηλῶν τὸ ψυχικὸν του μαρτύριον διὰ θλιβερῶν ἐπιφωνήσεων.

• Ἡ δροσερότης τοῦ προσώπου του καὶ τὸ χρῶμα τῶν παρειῶν του εἶχον ἐκλείψῃ. Οἱ ἱπποὶ του ἐβοσκον παρημελημένοι εἰς τὰ λιβάδια. Οἱ σκύλοι του ἔμεναν ἐξαπλωμένοι εἰς τὴν αὐλήν, ἡ παρὰ τὴν ἐστίαν.

• Δὲν ἴσχυσαν νὰ θεραπεύσωσι τὴν μελαγχολίαν του, οὔτε αἱ ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνε συχνὰ εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Μαμφρέδης, οὔτε ἡ θέσις τοῦ κοντοσταύλου, ἡ πρώτη θέσις τοῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνυψώθη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

• Οἱ ὑπηρέται, μιμούμενοι τοῦ κυρίου αὐτῶν τὸ ἦθος, ἐβαδίζον σκυφτά, χωρὶς ν' ἀνταλλάσσωσι τὸν ἐλάχιστον χαιρετισμόν. Ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἦτο γεμάτος ἀπὸ θλίψιν, ἡ ὁποία προηγῆται τῆς συμφορᾶς.

• Νύκτα τινά, εἰς ὧραν προχωρημένην, ἐνῶ ἐπήγαγα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἠθέλησα νὰ διαβῶ πλησίον ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ κόμητος. Μόλις ἐμβῆκα εἰς τὴν αἴθυσαν, ἤκουσα ὁμιλίαν. . . Ἐπλησίασα μετὰ προσοχῆς καὶ ἠκρόασθην. . . Ὁ ἀνεμὸς τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο σφοδρότατος καὶ δὲν με ἄφινε νὰ ἀκούω καλά. . . καὶ ὅμως ἤκουσα.

• — Κόμη, Ὀδρυσίε, ἔλεγε μία φωνή, με ἠπάτησες! . . . ἂν ἐξαργατῶ ἀπὸ ἐμέ, ἡ ψυχὴ σου δὲν θὰ εὗρισκεν ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὸ χῶμα. . . Ὁ ἀνεμὸς δὲν ἄφινε νὰ ἀκούσω τὴν συνέχειαν. Ὅταν ἐκόπασεν, ἤκουσα ἄλλην φωνὴν λέγουσαν:

• — Ἀνεπανόρθωτον.

• Ἡ λύσσα τῆς θυέλλης ἤρπασε τὴν συνέχειαν.

• — Ἐκατέβη, ἐπρόσθεσεν ἡ πρώτη φωνή, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη ἡ τοῦ κόμητος Ρινάλδου, ἀπὸ τὴν κλίνην. . . Ἐγὼ ἠγρύπνου, ἀλλ' ἐπροσποιούμην ὅτι ἐκοιμώμην, — καὶ μετὰ νέαν διακοπὴν — ἐσηκώθην πρῶτα ἀπὸ αὐτὴν, εὗρον τὸ χαρτίον καὶ ἀνέγνωσα τὰ ἐπόμενα: Ὁ θαυμασμός σου, πρίγκηψ, διότι ἀρνούμαι ἐπιμόνως νὰ προδώσω τοὺς ὄρκους μου, εἶναι ἐπαίσχυντος, ἀλλὰ καὶ δίκαιος, διότι ἡ γυνή, ἡ ὁποία ἐπρόδωκε τὸ πρῶτον καθήκον της, δύναται νὰ προδώσῃ καὶ τὸ δεύτερον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. . . Δὲν λυποῦμαι δι' αὐτό, διότι τὸ θεῶν ὡς μίαν τῶν ἐλα-

φροτέρων τιμωριῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ αἰωνία δικαιοσύνη με κάμνει νὰ πληρῶνω τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Εὐτυχὴς ἂν. . . »

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐκτοτε ὁ βίος τοῦ Σεβεράκ ἐταράσσεται ὑπὸ φρικαλέας πάλης μετὰ τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ πάθους του. Ἡ Σάρρα, ὡς τολμηρὸς δαμαστής, ὤφειλε νὰ παλαίῃ κατ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ὑποτάσῃ φρικιδῶντα εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν της. Πρὸ αὐτῆς δὲν ἦδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύν της, μακρὰν δὲ αὐτῆς κατηρᾶτο τὸ ἀνίσχυρον αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ νεαρὰ γυνή, ὡς αἱ ἀθιγγανίδες μάγισσαι ἀφ' ὧν κατήγετο, ἐγίνωσκε μαγικούς τινας λόγους ἐπιδρώντας ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἐρωμένου ἀνδρός.

Ὁ Πέτρος δὲν ἦν πλέον κύριος τῆς θελήσεώς του καὶ τὸ ἠσθάνετο. Πράγματι ἐρωτόληπτος, ἐζήταζεν ἑαυτὸν καὶ δὲν ἐπανεύρισκε πλέον τὸν πρὶν ἄνθρωπον, ὃν τὸ βλέμμα γυναικὸς ἀφώπλισε, καὶ κατέστησε παράφρον. Καί, ὅμως, δὲν τὴν ἠγάπα. Ἐπόθει μόνον αὐτήν. Ὅτε δὲν ἦτο παρούσα ὑπέσχετο νὰ μὴ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ἰσχύν καὶ ν' ἀντιστῇ εἰς τὰς φαντασιοπληξίας της. Ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς, ἐν τῇ ἡδυπαθεῖ συναφῇ τοῦ σώματος ἐκείνου οὐ ἀνεπόλει τὰς καλλονάς, ἔπαυε τοῦ προστάττειν τὴν καρδίαν του. Πέπλος ἐκάλυπτε τὸ πνεῦμά του, καὶ αἱ ἐρεθιζόμεναι αἰσθήσεις του καθίσταν αὐτὸν αἰχμάλωτον τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἐν τῇ μονῳσει, ἠσθάνετο ἀπελπιᾶχος. Ἐπανεβλέπε τὴν Σάρραν μετὰ τοῦ ἡδυπαθοῦς μειδιήματος ἐκείνου, ἐπιτάττους αὐτῇ τὸ κακόν, καὶ οὗτος, ἐν κινήσει ἀνισχύρου μανίας, κατηρᾶτο τὴν γόησιν. Ὑπέστη φρικαλεωτάτας βρασμούς. Ἐζήτησε νὰ λησμονήσῃ ἑαυτόν. Ἄλλοι θὰ κατέφευγον εἰς τὴν μέθην ὅπως ἀντλήσωσι λήθην. Οὗτος ἀπεφάσισε μόνον νὰ μὴ διατελῇ μόνος μεθ' ἑαυτοῦ.

Δὲν ἀνεγερῶριζετο πλέον ἔκτοτε. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐστηρὸς, ὁ μεμονωμένος καὶ ἀποκεχωρηκὸς Σεβεράκ. Ἡ μόνωσις ἐτρόμαξεν αὐτὸν νῦν, ὡς τὸ σκότος τοὺς παῖδας. Ἐζήτησε τὴν τύρβην τοῦ κόσμου. Ἐβλεπέ τις αὐτὸν εἰς τὸν χορόν, μένοντα τελευταῖον, ὀρχούμενον δὲ μανιωδῶς. Ἡθελε νὰ πίπτῃ ἐξηντηγμένος ἐκ τοῦ κόπου. Τότε, λίαν προϋούσης τῆς νυκτός, ἐπανήρχετο οἶκαδε καὶ ἠδύνατο νὰ κοιμᾶται, ἥσυχος, μὴ διαταραττόμενος ὑπὸ παραισθήσεων. Ἐγένετο δεκτὸς ὡς μέλος Λέ-

σχης τινος. Ὁ σώφρων οὗτος καὶ αὐστη-
ρός· νεανίας ἐπαίξεν, ἀλλ' ὅχι Baccara
ἢ lansquenet, ἅτινα ἐπιτρέπουσι πολλὴν
ἐλευθερίαν εἰς τὴν φαντασίαν. Ἐπεζήτησε
τὰ παίγνια ἐκεῖνα, ἅτινα ἀπαιτοῦσι με-
γάλην ἔνστασιν πνεύματος καὶ ἀπορρο-
φῶσι τέλεον τὴν ιδέαν. Ἠγάπησεν ὑπερ-
μέτρως τὸ Whist καὶ τὸ ζατρίκιον. Ἐ-
βλεπέ τις αὐτόν, ἐρειδόμενον διὰ τοῦ βρα-
χιονος ἐπὶ τοῦ τετραγώνου καὶ συνδυά-
ζοντα ἐπίθεσιν τινα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν
ἀτενεῖς, ἐλαφρὰ τις ὠχρότης ἐσκίαζε τὴν
μορφὴν του. Ἡ εἰκὼν τῆς Σάρρας αἰφνης
ὠρθοῦτο πρὸ αὐτοῦ, ἐλησμόνει τότε τὰ
πάντα.

Ἡ Σάρρα ἐν τούτοις, καθ' ὅλον ἐκεῖνον
τὸν χειμῶνα, ἀπέλαυσε πάσης τῆς ἀκτι-
νοβολούσης λάμψεως πλήρους εὐδαιμονίας.
Θωπευομένη, ἐπιζητουμένη ὑπὸ τῶν ἱπο-
τικωτέρων καὶ εὐγενεστέρων ἀνδρῶν καὶ
τῶν ἡττον εἰθιμένων εἰς τὴν ἀντικατάστα-
σιν, ἀντέταξε τοῖς πᾶσι ψυχρότητα. Δὲν
ἠθέλησε νὰ παράσχω οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην
ἀφορμὴν ζηλοτυπίας τῷ Πέτρῳ, καθότι
ἠσθάνετο κάλλιστα ὅτι εἰς πρώτην παρου-
σιασθεῖσαν εὐκαιρίαν θὰ θραύσῃ τὴν ἄλυσ-
σιν, καὶ ἤθελε τῆς διαφύγῃ. Ἐπεφυλάσσετο
λοιπὸν μόνον δι' αὐτόν, καί, συνεζευγμένη
μετὰ γέροντος, ὡραία, λατρευομένη, παρ-
έσχε τοῖς πᾶσι παράδειγμα ἀρετῆς, κατὰ
τὸ φαινόμενον ἀπροσβλήτου.

Ὁ κόμης, ἀνηθῆσας, ἀπέλαυε τερψιθύ-
μως τῶν θριάμβων του. Ἐτιμᾶτο παρὰ
πάντων, ἐφθονεῖτο μάλιστα καὶ ὑπεβλέ-
πετο παρὰ τινων ὡς εὐνοούμενος βασιλεί-
σης. Περιεῖπετο τὸ πλεῖστον ἐξ ἔρωτος
πρὸς τὴν Σάρραν. Ὑπῆρξαν μάλιστα ἀπο-
κρουσθέντες τινες ἐρασταὶ φαντασθέντες
ὅτι προσικκιοῦνται τὴν γυναῖκα διαθρύ-
πτοντες τὸν σύζυγον. Ὁ κόμης ἀποκλει-
στικῶς πλασθεὶς διὰ τὴν ἡδονήν, ὃ τόσα
ὑποστάς μετὰ τὰς καταστροφὰς τοῦ πο-
λέμου, ἀφέθη ἤδη παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς
δίνης, τῶν διασκεδάσεων, ἐν θάμβει φώ-
των, ἐν μέθῃ ἀνθῶν, ἐν βαυκαλίσει μου-
σικῆς. Ὁ ἐγωῖσμός του θελξινώας ἐκολα-
κεῖτο ὑπὸ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάρι-
τος τῆς Σάρρας. Ἡ ἀταραξία τῆς ψυχῆς
τοῦ ἦτο ἀπόλυτος. Ὅσῳ ἡ νεαρὰ γυνὴ
ὑπὸ πλείονων περιστοιχειτο ἐραστῶν,
τόσῳ συνεῖχε τὴν ἐλκυστικὴν αὐστηρό-
τητα τῆς συμπεριφορᾶς της. Ὁ κόμης τέ-
λος, θεωρεῖτο ὡς ὁ εὐδαιμονέστερος τῶν
θνητῶν. Ὁ Μερλώ ἔλεγε γογγύζων :

— Δὲν ἠξεύρω τί συμβαίνει μετὰ αὐτὸ
τὸ ζῶον, ἀλλ' ἡ γυναῖκά του θὰ τὸν ἀγα-
πᾷ, καθὼς βλέπω, εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν.
Ὅταν ἦτον νέος, ὅλαι ἦσαν ἰδικαὶ του,
τόρα πάλιν ὅπου ἐγήρασε παίζει τὸν καλ-
λίτερον ρόλο

Καὶ ὁ κόμης μειδιῶν ἔλεγε τῷ συνταγ-
ματάρχῃ :

— Βλέπεις, ὅτι ἐγὼ δὲν εἰμαι πάντοτε
ἐξηγριωμένος οὔτε γογγύζω ὡς σὺ· διὰ
τοῦτο εἰμαι πανταχοῦ καὶ πάντοτε εὐ-
πρόσδεκτος.

Ἄλλ' ὁ Μερλώ, σείων τὴν κεφαλὴν μὲ
ὑποπτον ὕψος, ἐτονθόρυζε :

— Καλὰ, καλὰ ! Ἄς προσμένωμεν τὸ
τέλος !

Καὶ μετὰ δριμύτητος, ἐμφύτου αὐτῷ,
ἠγωνίζετο ν' ἀποδείξῃ τῷ φίλῳ του ὅτι
ἦτο ἀδύνατον ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας ν'
ἀγαπᾶται σπουδαίως ὑπὸ γυναικὸς νεαρᾶς
καὶ ἀξιολατρεύτου οἷα ἡ Σάρρα.

Ἡμέραν τινα καθ' ἣν, ἐνώπιον τοῦ Σε-
βεράκ, ὁ συνταγματάρχης διηγεῖτο τῷ
στρατηγῷ πρὸς παρέλευσιν τοῦ χρόνου
ἀνοῦσιὰ τινα πράγματα, ἅτινα ὅμως ἦσαν
αὐτῷ λίαν εὐάρεστα σχετικῶς τῇ εὐδαι-
μονίᾳ του,

— Λυποῦμαι μόνον δι' ἐν πράγμα, εἴ-
πεν ὁ κ. Καναλέλ, ὅτι δὲν ἔχω τέκνον.

— Ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Μερλώ, εἰς τὴν
ἡλικίαν σου ἔχει τις πάντοτε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ κόμης,
ἀλλ' ἐγὼ, ἂν ἔχω, τοῦλάχιστον ἔσομαι
βέβαιος ὅτι θὰ εἶναι ἰδικά μου.

Ὁ Σεβεράκ ὠχρίασε. Τὸ πνεῦμά του
αἰφνης ἐφωτίσθη ὑπὸ διαυγείας. Μέχρι
τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπεκρίνατο εἰς τοὺς
ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς του, διὰ μέσων
λίαν ἐπιτηδεῖως κρυπτομένων ὑπὸ τῆς
Σάρρας. Ἐνόμιζε δὲ μέχρι τότε ὅτι ἡ
Σάρρα σύζυγος μὲν οὐσα τῷ κόμητι δὲν
ἀνῆκεν ὅμως αὐτῷ. Δὲν ὑπῆρχε δηλ. πλέον
μεταξὺ τοῦ στρατηγοῦ καὶ αὐτοῦ, τὸ
ἀποτρόπαιον ἐκεῖνο μερίδιον, οὐπὲρ ἀπο-
λαύει σύζυγος καὶ ἐραστής. Δὲν ἦτο λοι-
πὸν κλέπτῃς, ἀρπαζὼν παρ' ἀνθρώπου
ὃ, τι πολυτιμότερον ἐκείνητος ἐν τῷ κόσμῳ·
λατρευομένην γυναῖκα. Ἐπραξε μόνον μι-
κρὸν ἔρωτικὸν ἁμαρτήμα. Καθησύχαζεν
οὕτως ἑαυτόν, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀνια-
ρᾶς ἀνησυχία του καὶ ἡ φανταστικὴ αὐτῇ
ἐλάφρυνσις τῆς ἐνοχῆς του συνετέλεσε νὰ
ὑποφέρῃ τὴν ὑπαρξίν οἷαν αὐτῷ ἡ Σάρρα
ἐπέβαλλε :

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅμως, πᾶσαι αὗται αἱ
χίμαιραι ἀπέπτυσαν. Εἰς λόγος τοῦ κόμη-
τος ἐφωτίσεν αὐτόν. Ἀκούων αὐτοῦ ὁμι-
λοῦντος μετὰ τῆς βεβαιότητος ἐκείνης,
τῆς ἐφικτῆς πατρότητος, ὁ Πέτρος ἀπε-
κάλυψε τὸ ἐγκληματικὸν ψεύδος τῆς Σάρ-
ρας. Ἐνόησεν ὅτι τὸν εἶχεν ἀπατήσῃ καὶ
κατελήφθη ὑπὸ ἀνίας, ἐφαντάσθη τὸ ἀξιο-
λάτρευτον ἐκεῖνο πλάσμα παρὰ τῷ γέ-
ροντι συζύγῳ, τονθορύζον τὰς αὐτὰς τρυ-
φερὰς λέξεις, ἐπιδαφιλεῖον τὰς αὐτὰς θω-
πείας. Ὡστε ἐξερχομένη τῶν ἀγκαλῶν
τοῦ μὲν ἐρρίπτετο εἰς τὰς τοῦ δέ. Καὶ μεθ'
ἡσύχου μειδιάματος ἐπὶ τῶν χειλέων, μετ'
ἐντελοῦς γαλήνης ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐξη-
κολούθει δύο ἐξαπατώσα, ψευδομένη εἰς
τε τὸν ἐραστήν καὶ τὸν σύζυγον.

Ἦτο δυνατὸν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ
νὰ εἶναι διεστραμμένη ; Καὶ ὅμως ἐσχη-
μάτισε πεποίθησιν ὅτι οὕτως εἶχε τὸ
πράγμα, ἄλλως ὁ κόμης δὲν ἤθελεν εἶπῃ
τὰς λέξεις ἐκεῖνας.

Ὑπόκωφος ὀργὴ ἐκόχλαζεν ἐν αὐτῷ. Ἡ
Σάρρα ἦν αὐτῷ ἀνυπόφορος. Πράγματι,
ἦν ἀθιγγανικοῦ αἵματος γυνή, καθότι ἐκ-
κνητο τὸ διπρόσωπον καὶ ἀναίσχυντον τῆς
φυλῆς της, καταστάντα κινδυνώδεστερα
προσέτι διὰ τῆς ἐπιπλάστου στιλβώσεως
τῆς ἀνατροφῆς. Εἶχε, κατὰ τὸ φαινόμε-

νον τὴν ἐντελὴ παιδαγωγῆσιν λαίδου,
πράγματι δὲ τὸν κυνισμόν καὶ τὴν ἀναί-
δειαν ἀθιγγανίδος. Ἡ ἀπόλυτος ψυχικὴ
ἀταραξία τοῦ κόμητος ἐπληττεν αὐτὸν
καιρίως. Ἐγένετο σοβαρώτερος καὶ νευρι-
κώτερος, ἐπὶ ὅκτῳ δὲ ἡμέρας κατάρθρωσε
ν' ἀποφύγῃ τὴν Σάρραν. Ἐβλεπεν αὐτὴν
μακρόθεν. Πλὴν, μάτην, αὕτη ἐνευεν αὐτῷ
ὅπως ὑπάγῃ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, ὑψοῦσα ἐπι-
τακτικῶς τὸ ριπιδίον της. Τὰ συμπτώ-
ματα δὲ τῆς σφοδρᾶς παραφορᾶς ἐν ἣ ἡ
ψυχρότης αὐτοῦ διετίθει τὴν Σάρραν, δὲν
διέφυγον αὐτόν. Οὐδὲν ὅμως ἔπραξε πρὸς
κατευνασμὸν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς. Ἐκρι-
νεν ὅτι ἦτο δίκαιον νὰ παροξυνῇται αὕτη
καὶ νὰ ὑποφέρῃ, Πλὴν ὑπέφερε καὶ αὐτός.
Αἱ τῆς Σάρρας βάσανοι ἦσαν ἀντίκτυποι
τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ.

Τὸ ἔαρ τέλος ἐπανῆλθε. Ἡ Σάρρα, ἀ-
χθεσθεῖσα, δὲν ἠθέλησε νὰ παρατείνῃ τὴν
ἐν Παρισίοις διαμονὴν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπό-
θησε νὰ ἐγκαταστῇ εἰς Καναλέλ. Ἐκεῖ,
ἦτο βεβαία ὅτι θὰ εἶχε τὸν Πέτρον εἰς
τὴν διάκρισίν της. Ἐν τῷ περιωρισμένῳ
ἐξοχικῷ βίῳ, δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ δια-
φύγῃ αὐτῆς. Ἐὰν ἀπεχώρῃ εἰς Bois-le-
Roi, παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, οὐδὲν ἤθελε
εἶσθαι εὐχερέστερον αὐτῇ τοῦ νὰ μετα-
βαίῃ παρ' αὐτῷ, καθότι πεζῇ, διὰ τοῦ
δάσους, ἦτο ἐξαίρετος περίπατος.

Ὁ κόμης, ἐκπλαγεὶς πῶς ἐπὶ τῷ ἀ-
προσδοκῆτῳ ἔρωτι, δὲν ἡ σύζυγός του ἠσθά-
νετο πρὸς τὸν πύργον τῶν Καναλέλ, ἐν ᾧ
τόσῳ πρὶν ἀνδιόχετο, ὑπεχώρησε τῇ νέᾳ
ταύτῃ τῆς Σάρρας ἰδιοτροπίᾳ μετὰ τῆς
συνήθους αὐτῷ ἀγαθότητος. Ἄλλως τε,
ἡ κόμησσα δὲν ἐφαίνετο ἀποφασίσασα ν'
ἄγῃ μοναστηριακὴν ὑπαρξίν. Μετὰ φαι-
δρότητος πυρετώδους πῶς, ἔλεγεν ὅτι θὰ
διοργανίσῃ συναναστροφὰς καθ' ὥρισμένας
ἡμέρας, ὅπως δώσῃ εἰς τὸ ἀρχαῖον μέγα-
ρον τὴν ἀναγκαίαν αὐτῷ ζῶν καὶ μὴ
ὁμοιάζῃ πρὸς φυλακὴν τοῦ κράτους.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν, οἱ Πομπε-
ρὰν ἐνεκατέστησαν, πληροῦντες, μόνον αὐ-
τοί, τοὺς λιθίνους διαδρόμους, γελῶτων
καὶ ἄσματος. Κατόπιν ἦλθεν ἡ κυρία
Smorden, ἡ ἐρασμία ἐκείνη Ἀμερικανίς,
ἥς ὁ σύζυγος ἐκέρδαινεν ἑκατομύρια εἰς
Ghicago, ἐνῷ ἐκείνη ἦγε πολυτελέστα-
τον βίον ἐν Παρισίοις. Ἐκ τῆς φρουρᾶς
Fontainebleau ἤρχοντο καθ' ἑκάστην ἐ-
σπέραν οἱ ἐκλεκτότεροι ἀξιωματικοὶ δια-
χέοντες ἐν ταῖς εὐρείαις αἰθούσαις τὴν
λάμψιν τῶν στολῶν των. Καὶ τὸ κλειδο-
κύμβαλον, πληττόμενον ὑπὸ τῶν νευρω-
δῶν δακτύλων τοῦ ὑπολοχαγοῦ La Livi-
nière ἐρρύθμιζε τοὺς βηματισμοὺς τοῦ
στροβίλου καὶ τῶν τετραχόρων. Ἄλλ' ὁ
Σεβεράκ ἦν ἀόρατος. Λαβὼν ἄδειαν παρὰ
τοῦ στρατηγοῦ δὲν ἐπάτει τὸν πόδα εἰς
Καναλέλ.

Ἡ Σάρρα ἠναγκάζετο νὰ φαίνεται
φαιδρὰ καί, σιωπηρῶς, νὰ καταπνίγῃ τὴν
λύσσαν της.

Οὐ μόνον ὁ Πέτρος δὲν ἦτο παρ' αὐτῇ,
ἀλλὰ προσέτι ὁ κόμης, ἀργὸς διατελῶν,
δὲν ἄφηνεν αὐτὴν μόνην. Ὑπεραγαπῶν
τὴν συναναστροφὴν τῶν γυναικῶν, ἐν ἣ

ἀνερτράφη καὶ ἔζησε ζείποτε, ἔμενεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀνασχολούμενος εἰς μηδενὸς ἄξια, καὶ διαλεγόμενος μετ' ἀπελπιστικῆς διὰ τὴν Σάρρα ἀταραξίας, ὅποτε αὕτη ἐδεῖτο μονώσεως ὅπως σκεφθῇ περὶ τοῦ Σεβεράκ.

Ὁ στρατηγὸς ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς περιοδείαν πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ κατὰ τινὰς νομοῦς στρατοῦ, ἐποιεῖτο δὲ πολὺν λόγον περὶ αὐτοῦ λέγων, ὅτι δι' αὐτὸν ἦτο ἀγγαρεία, ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ, νὰ τρέχῃ εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, νὰ εἶναι ἀενάως εἰς τὰς ὁδοὺς, τοὺς σιδηροδρόμους κλπ. Πρὸς τὸ ἐσπέρας ὅμως μετὰ τὸ γεῦμα ἐφαιδρύνετο, ὅτε ἔβλεπεν, ἐν τῇ αἰθούσῃ, στροβιλιζούσας τὰς ἐσθῆτας τῶν νεαρῶν γυναικῶν ὀρχουμένων ὡς τρελλαί. Ὁ εὐχάριστος οὗτος θόρυβος, ἡ ἐμφύχωσις αὕτη τῇ ἡρεσκόν· καὶ καθὼς ἔλεγεν ἀμειλίχως ὁ ἐξαδελφὸς του Πομπερὰν ὠρθοῦ τὸ οὐ; ὡς ἀνδρεῖος ἀπόμαχος ἀκούων τὴν σάλπιγγα τοῦ διερχομένου συντάγματος.

Ὁ Σεβεράκ ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὸν στρατηγὸν ἐν τῇ περιοδείᾳ του, καί, ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας θ' ἀπέλαυε πλήρους ἐλευθερίας. Ἐθεώρει πλέον ὡς ἀπαλλαγὴν τὴν ἀποδημίαν ταύτην, μακρὸν τῆς Σάρρας, μετ' ἀνδρὸς οὐτινος δὲν ἠδύνατο ν' ἀψηται τῆς χειρὸς χωρὶς νὰ φρίξῃ.

Μεταξὺ τῆς Σάρρας καὶ τοῦ κόμητος δὲν ἐδίσταζε. Παρὰ τῇ συζύγῳ ἡσθάνετο ὀδυνηρὰν τινα στενοχωρίαν, ἀλλὰ παρὰ τῇ γυναικί, ὑπέφερε τὴν φρικαλεωτέραν βάσανον.

ΙΑ'

Ἀπροσδόκητον πάντῃ γεγονὸς μετέβαλεν αἰφνης τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων.

Πρωτὰν τινὰ ὁ κόμης, παρὰ τὴν συνήθειάν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ καλλυντήριο τῆς συζύγου του κρατῶν ἐπιστολὴν καὶ λίαν περιχαρὲς φεινόμενος.

Ἡ Σάρρα, ἑκπληκτος, ἀπέπεμψε διὰ κινήσεως τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ ἐν ὄγκῳ συστρέψασα τὴν ὥραιαν κόμην τῆς, ἐθεώρησε περιέργως τὸν σύζυγόν τῆς.

— Ἀνάγνωσε, προσφιλὲς μοι, εἶπεν οὗτος διδούς αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Σάρρα ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ χαρτίου, ἀλλὰ δὲν ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτῆρα τοῦ Σεβεράκ. Ἡ μορφή τῆς ἐδείκνυεν ἀδιαφορίαν. Ἀφοῦ ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο τοῦ Πέτρου τί ἐνδιαφέρον εἶχεν; Ἀφῆκε τὴν κόμην τῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν ῥάβδων, καὶ δι' ἀργυροῦ κτενίου, ἤρξατο νὰ κτενίζῃ αὐτὴν ἀφρημένως.

— Περιττὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω, εἶπε τῇ κόμῃ, εἰπατέ μοι μόνον τί ἐν αὐτῇ περιέχεται...

— Ἡ ἀνεψιά μου Λευκή, προσφιλὲς μοι, ἀπεφάσισε νὰ καταλίπῃ πλέον τὸ μοναστήριον καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν τὴν δέχομαι. Ὅποια ἐρώτησις! Ἡ ἀνησυχία μου βλέποντος αὐτὴν νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὖθις ἐν αὐτῇ ἦτο ἡ μόνη θλίψις τοῦ βίου μου. Νῦν, μεταξὺ αὐτῆς καὶ ὑμῶν, ἔσομαι καθ' ὅλα εὐδαίμων. Διότι, πιστεύω, θὰ τὴν

ὑποδεχθῇ μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως μεθ' οἷας καὶ ἐμέ.

Τοῦ κόμητος ὁμιλοῦντος, ἡ Σάρρα διελόγιζετο. Ὑπ' ἐνδομύχου χαρὰς κατελήφθη βλέπουσα τὰ ὠρελήματα τῆς νέας θέσεως ἣν ἡ περυσία τῆς νεανίδος παρεσκεύαζεν. Ὁ κόμης βεβάζει ὡς ἐκ τοῦ εὐμεταβόλου χαρακτῆρός του ἔμελλε νὰ κυριευθῇ ὑπὸ τῆς Λευκῆς, καὶ ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ν' ἀσχολῆται ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῆς. Ἦτο ἐπάναγκες νὰ μεταβῇ εἰς Περσίους πρὸς παραλαβὴν αὐτῆς; θὰ συνώδευε λοιπὸν τὸν κόμητα καὶ θὰ εὕρισκε τὸ μέσον, ἔστω διὰ μίαν ὥραν, νὰ δράμῃ παρὰ τῇ Σεβεράκ; θὰ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἔλθῃ εἰς Καναλέλ, καὶ τότε, ἕνεκα τοῦ περισπασμοῦ ὃν ἡ νεανὶς ἔμελλε νὰ ἐπενέγκῃ, θὰ εὕρισκεν ὀλίγην ἐλευθερίαν.

— Οὐδόλως δέον ν' ἀμφιβέλλητε περὶ τῆς ἡδονῆς, ἣν θέλω αἰσθανθῇ ὑποδεχόμενη τὴν ἀνεψιάν σας, ἀπεκρίθη, φεινόμενη τόσῳ χαρίεσσα ὅσῳ ὑπῆρξε κατηφῆς πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ. Ἡ ὑμετέρη οἰκία εἶναι ἰδική της. Ἐγὼ εἰμὶ παρείσακτος. Μὴ ἀμφιβέλλητε ὅτι θέλω παρᾶσχει αὐτῇ δείγματα ἀφοσιώσεως.

— Μὲ πληροῖτε ἀφάτου χαρὰς, εἶπεν ὁ κόμης συγκεκινημένος, ἄγνωσθ δὲ πῶς νὰ εὐχαριστήσω ὑμᾶς ἀπέναντι τῆς τόσης εὐτυχίας ἣν μοὶ ἐπιδαψιλεύετε. Εἰμὶ πράγματι, προνομιοῦχος καὶ ἤδη ἐννοῶ ὅτι μὲ φθονοῦσι.

Ἐλαβε τὰς χεῖρας τῆς Σάρρας, & ἡσπάζετο ἐπανελημμένως. Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἠρρυθρίσεν. Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ συζύγου τῆς τὴν ἐτάραξε. Καί, πικρῶς, ἐπανήλθε εἰς ἑαυτήν. Περικυρθεῖσα ὑπὸ ἀκατανικήτου πάθους, εἶχε πάντα λησμονήσῃ. Ἀλλὰ πρὸ τῆς διαχύσεως τοῦ γέροντος ἐκείνου, ἀκούσασα αὐτοῦ ἀπευθύνοντος τὰς εὐχαριστήσεις, ὧν δὲν ἦτο ἄξια, ἡσχύνη.

— Δὲν πρέπει ν' ἀφῆσετε τῇ δεσποινίδι Λευκῇ καιρὸν νὰ σκεφθῇ, εἶπεν ἐπανάγουσα τὸν σύζυγόν της ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου τῆς διαλέξεώς των. Νομίζω, ὅτι θὰ πράξητε καλῶς μεταβιῶν σήμερον μάλιστα εἰς παραλαβὴν αὐτῆς. Ἄν δὲ εἶναι ὑμῖν εὐάρεστον δύναμαι νὰ σᾶς συνοδεύσω... Ὁ νέος βίος, ὃν ἡ ἀνεψιά σας μέλλει νὰ ἄγῃ, ἀπαιτεῖ πολλὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, διότι αὕτη, ὡς γνωστὸν, ἔχει μόνον τὴν μοναστηρικὴν ἐσθῆτά της. Μοὶ φίνεται δὲ ὅτι δὲν θὰ δυσχερεστηθῇ ὁδηγουμένη παρ' ἐμοῦ εἰς τὰς ἀγοράς της.

— Προλαμβάνετε βλέπω, πᾶσαν ἐπιθυμίαν μου! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Καὶ θὰ εἰσθε διὰ τὴν κόρην ταύτην...

— Μήτηρ! εἶπεν ἡ Σάρρα, δεικνύσας τὴν χαρὰν ἣν ἡσθάνετο βλέπουσα ἐπιτευχθὲν τὸ τέχνασμα τῆς.

— Νεωτάτη μήτηρ μάλιστα, ἐπανελάβε φιλαρέσκως ὁ κόμης... Ἀ! ἔλαβον ἐπίσης ἐν ἐπιστολάριον παρὰ τοῦ Σεβεράκ... Ποῦ τὸ ἔβχλα;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. κ. Ἀνδρέαν Κορμιώτην, Ἰωάννην Ταῖτσον, Ν. Λαγρούση, Θ. Ταμδακᾶν, καὶ Ἀρ. Ἀλτινελμάζην, Σινδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Χρ. Ἰω. Σαραντινόν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς σας καὶ 70 φυλ. «Απομνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Π. Κοκκινάκη. Ἐνεγράφητε. Ἀπεστάλησαν. — κ. κ. Ἀντωνιάδην καὶ Σα. Ἀπεστάλησαν. — κ. Νικόλαον Στραβοπόδην. Ἀπεστάλησαν. Ὁρεῖτε ἡμῖν δρ. 1.60. — κ. Ἰωάννην Κρίτην. Ἀνδρὸν. Μόνον 2 δρ. εὐρέθησαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας καὶ οὐχὶ 5 ὡς ἐγράφατε. Θὰ συνέτῃ βεβάζει λάθος. Ἀριθμὸς 6 ἀπεστάλη. — Δεσποινίδα Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου καὶ κ. Ἀναστάσιον Βλαχόπουλον. «Δίκην» ἀπεστάλησαν. — κ. Δημ. Θεοφιλόπουλον. Ἐλήφθησαν δρ. 13, ἀντίτιμον συνδρομῆς σας «Εκλεκτῶν» καὶ 90 φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχαριστοῦμεν. — κ. κ. Κ. Καλέζη καὶ Π. Συργουμένην. Φρ. χρ. 60. — κ. Λάμπρον Ἐνυάλην. Σ/τικὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐμετρήθη τὸ ἀναλογεῖν. Ἀιτήσεις σας διεβιάσθη. Διὰ τὰ λοιπὰ πράξατε ὅτι καταλληλότερον. — κ. Ἀ. Ἀποστολίδην καὶ Γ. Ν. Ἐλευθερίου. Ἀπεστάλησαν. — κ. Β. Ἀριέτην. Ἐλήφθησαν. Θὰ λάβετε διπλὰ φυλ. λάδια «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» μέχρις ἀρ. 113. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Νικόλαον Τρίπον Ζίφταν (Αἰγύπτου). Ἐλήφθη τὸ ἐπιστραφέν. Εὐχαριστήθητε ν' ἀποστείλῃτε ἡμῖν ἡ τῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνη, φρ. 7.50. ἀντίτιμον συνδρομῆς ὁμῶν ἐξαμήνου, ἣν μᾶς ὀρεῖτε.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἐξωτερικῇ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἵτησις νὰ συνοδεύηται μετ' ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70 — Ἡ διδασκαλίσσα μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν δρ. 3.20 — Πράξεις καὶ Μεταμέλεια ἡτοὶ Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δρ. 3.70 — Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλλης, μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.70 — Ὁ Ἰππότης Μάτος, μυθιστορία Ponson de Terrail δρ. 2.70. — Ἡ Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) δρ. 2.80 — Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβέρτου, μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) δρ. 3.30 — Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλίης, μυθιστορία Η. Emille Chevalier δρ. 1.70 — Ἐθνικαὶ εἰκόνες, ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, δρ. 1.70 — Βίος τοῦ Μωάμεθ, μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θεολογίας ὑπὸ Οὐσεϊγκιάνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμενίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Ἡ Ἐλμά, ἡτοὶ σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαξία Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδεντρίας δρ. 1.10. — Ἡ Μοσχολάγα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονόφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόν (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔγγραφα ἐνὸς Κακούργου δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 1.70. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιόδια ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30. — Παρίσιον Ἀπόκρυφον, μυθιστορία Εὐγενείου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδώρου Ι. Σκυλίτση (τόμοι 10) δρ. 6. — Ἡ καὶ ὁβη τοῦ Θωμᾶ ἡ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτης Στόδης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικῆ (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ἰατρὸς Ραμῶ, ὑπὸ Γεωργίου Ὀνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζόλνα ἡ Μεξικανή, μυθιστορία μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικῆ, δρ. 2.

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ